

fremkommer for Finantsaaret 1853—54, uden Rigsdagens Samtykke. Jeg vil imidlertid tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den i Grundloven omtalte Skattebevillingsret forudsætter, at den constitutionelle Konge i Forbindelse med Rigsdagen skal kunne disponere over Statens Pengemidler, dette er den i Grundloven bestemte Skattebevillingsret; denne har nu ganske rigtigt lidt en Indskrænkning derved, at der i Grundloven tales om Udgifter og Indtægter for „Staten“ i Almindelighed, hvortil Grundlovens Omraade for Tiden kun directe udstrækker sig til Kongeriget, saaledes at den Skattebevillingsret, som jeg har karakteriseret, kun kan fordres anvendt i sin fulde Udstrækning for Kongerigets Vedkommende; men der bør den ogsaa fordres udøvet, og, dersom der i den Henseende for Kongerigets Vedkommende skeer nogen Indskrænkning, saa er dette en ikke i Forholdenes Natur nødvendig begrændet Indskrænkning af Grundlovens Skattebevillingsret. Naar det nu videre overveies, af hvilken Natur den Finantslov er, som vi have foreliggende iaar, saa bestaaer den aabenbart af 2 Dele, en Deel, som angaaer Indtægter og Udgifter alene vedkommende Kongeriget, og en Deel, som angaaer Indtægter og Udgifter, fælles for det hele Monarchie. Hvad den første Deel angaaer, da troer jeg, at vi med Rette kunne fordre Grundlovens fulde Skattebevillingsret udøvet med Hensyn til denne (Hør!), og, naar der af de for Kongeriget særskilte Indtægter er noget Overskud over Kongerigets særskilte Udgifter, saa ere vi berettigede til alene i Forbindelse med den constitutionelle Konge at disponere over dette Overskud til Udgifter alene vedkommende Kongeriget. — Nu er det klart, at saaledes som Finantsloven foreligger, kunne vi ikke bestemt adskille, hvilke Dele af det Overskud, som fremkommer efter samme, udelukkende henhøre under Kongeriget, og hvilke Dele af Kassebeholdningen der angaae Monarchiets fælles Anliggender; men, da disse Beholdninger, saaledes som Finantsloven er stillet efter Regjeringens Anskuelse, ere sammenbandede, saa opgave vi aabenbart en Deel af vor lovhjemlede Skattebevillingsret med Hensyn til Kongeriget, naar vi fraskrive os Ret

til som Rigsdag i Forbindelse med den constitutionelle Konge alene at disponere over nogen Deel af denne Kassebeholdning, og dog er det dette, som efter den ærede Finantsministers Udvikling vil blive Tilfældet; thi vel skal der efter Ministerens Udtalelse ikke kunne disponeres over denne fælles Kassebeholdning, som nu udfommer efter Regnskabet for de paagjældende Aar, uden Rigsdagens Samtykke, men der skal heller ikke kunne disponeres derover med Rigsdagens Samtykke i Forbindelse med den constitutionelle Konge, men der skal en tredje Magt til, nemlig en Repræsentation for de andre Landsdele, hvilken for Dieblirket er den absolute Konge, der saaledes i sig forener de to dobbelte Personer, hvorpaa Samtykket berøer; men, naar en Følerepræsentation for de andre Landsdele kommer til, saa skal ogsaa dens Samtykke til for at faae en Bestemmelse om Dispositionen over denne Kassebeholdning. Heri troer jeg ligger allerede tilstrækkelig Grund til, at den danske Rigsdag virkelig ikke kan gaae ind paa at vedtage Finantsloven under den foreliggende Form, naar der ikke kommer en Bestemmelse til af den Art, som er foreslaaet; thi, da vi ikke kunne udsønde, hvilken Deel der alene er Kongerigets Kassebeholdning, maae vi forbeholde den hele Kassebeholdning, som udfommer efter Statsregnskabet, for Kongeriget, for ikke at komme til at opgave nogen Andeel af vor constitutionelle Ret. Dersom vi holde Kundgjørelsen af 28de Januar for Die og den Tilstand, som skal fremfalde efter den, og hvortil Ministeriet bestandig henviser, saa vil jo netop derved fremfalde et Forhold, som det, jeg nu har antydet; der maa nemlig absolut komme en Kassebeholdning, som er alene for Kongeriget, og en Kassebeholdning, som er fælles for hele Monarchiet. Saalænge vi ere i Dvergangstilstanden, vil jeg gjerne indrømme, at en fuldstændig Gjennemførelse deraf maa skee et kan finde Sted (Hør! Hør!); men dette er aldeles ikke nogen Hindring for, at vi bevare vore constitutionelle Rettigheder med Hensyn til denne Kassebeholdning med alle tilbørlige Reservationer med Hensyn til den endelige Opgjørelse, dersom denne virkelig nogensteds skulde komme; thi det er allerede bevist af